

Sygn. akt III A Ua 270/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Witkowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku L. Z.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu we W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji L. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 4 stycznia 2012 r. sygn. akt IX U 491/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2012 r., sygn. akt IXU 491/11, Sąd Okręgowy we Wrocławiu w pkt. I odrzucił odwołanie wnioskodawcy od pisma wyjaśniającego Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 7 lutego 2011 r.; w pkt II oddalił odwołanie od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 7 marca 2011 r., a w pkt. III nie obciążył wnioskodawcy kosztami procesu.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca - L. Z., (ur. w dniu (...)) od dnia 1.08. 1995 r. uzyskał prawo do emerytury wojskowej.

W okresie: 27.10.1966 r. -1.09.1969 r. wnioskodawca służył jako kadet, chorążym był od 2.09.1969 r. do 1.07.1981 r., a majorem od 2.07.1981 r. do 7.07.1995 r. Datą zwolnienia wnioskodawcy ze służby wojskowej był dzień 7.07.1995 r.

Do wysługi emerytalnej wnioskodawcy uwzględniono służbę wojskową w wymiarze 28 lat 8 miesięcy i 11 dni, pomiędzy 27.10.1966 r. a 7.07.1995 r. oraz okres zatrudnienia wynoszący 1 rok 1 miesiąc i 26 dni przed podjęciem służby.

W decyzji z dnia 8.09.1995 r. przyjęto wnioskodawcy uposażenie za stopień majora z 29-letnim stażem: 657,- zł, uposażenie za stanowisko służbowe według grupy U-20: 517,- zł, dodatki o charakterze stałym: 506,45 zł (376,74 zł dodatku specjalnego i 129,71 zł nagrody rocznej), co w sumie dało podstawę wymiaru świadczenia w kwocie 1.680,45 zł. Wysokość świadczenia brutto wyniosła 1.260,34 zł, a netto - 1.009,46 zł. Tej decyzji wnioskodawca nie skarżył w żadnym zakresie, nie skarżył też kolejnych decyzji wydanych do roku 2000, które zmniejszały mu świadczenie w związku z uzyskiwaniem przychodu z tytułu zatrudnienia poza wojskiem. Od tego czasu wnioskodawca odwoływał się systematycznie od różnych decyzji do różnych Sądów i organów.

O grupie uposażenia U-20 mowa jest także w decyzjach z dnia: 3.07.1996 r. i 21.07.1997 r. o przyznaniu wnioskodawcy prawa do emerytury wojskowej - zamienniej. Są to decyzje o przyznaniu świadczenia emerytalno-rentowego.

Żadna z decyzji waloryzacyjnych nie wymienia już grupy uposażenia wnioskodawcy, jego wysługi lat i dodatków stałych - druki tych decyzji mają inny układ i zawartość. Wnioskodawca zaskarżył tylko ostatnią z decyzji waloryzacyjnych.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2009 r., IX U 571/09, oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji WBE z dnia 13.01.2009 r., która odmawiała wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości świadczeń emerytalnych wypłaconych mu po 1.01.1999 r. wraz z odsetkami i stwierdzenia nieważności decyzji wydanych po 1.01.1999 r. Przesądzone nim m.in. także, że poprzedzające wyrok waloryzacje emerytury wnioskodawcy dokonywane były prawidłowo - metodą cenową.

Po waloryzacji z dnia 1.03.2004 r. (roszczenia wnioskodawcy dotyczą okresu od 1.07.2004 r.) podstawa wymiaru świadczenia wnioskodawcy wyniosła 3.452,31 zł, a świadczenie w wysokości 75% tej kwoty - 2.589,23 zł. Waloryzacji dokonywano systematycznie, w ustawowych terminach, do dnia 1.01.1999 r. metodą uposażeniową, a po tej dacie - metodą cenową. Obecnie, po wyroku Sądu z dnia 14.05.2009 r., wnioskodawca metody waloryzacji już nie kwestionuje.

Sposób waloryzowania wnioskodawcy świadczenia jest prawidłowy i nie zawiera błędów. Od 1.03.2004 r. poziom waloryzacji wynosił w kolejnych latach: 101,80%, 106,20%, 106,50%, 106,10%, 104,62 i od 1.03.2011 r. - 103,10%. Podstawa wymiaru świadczenia wzrosła na skutek tych waloryzacji z kwoty 3.391,27 zł do kwoty 4.334,25 zł, a kwota świadczenia (75%) z kwoty 2.589,23 zł do 3.351,46 zł.

Pozwany dokonuje waloryzacji wyłącznie w oparciu o akty prawne rangi ustawy. Obowiązujące przepisy powodują objęcie żołnierzy zawodowych i emerytów wojskowych dwoma systemami zabezpieczenia społecznego: zaopatrzeniowym w zakresie nabycia prawa do świadczenia i ubezpieczeniowym w zakresie waloryzacji.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd orzekł, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu wyroku, Sąd odnosząc się do pkt. I orzeczenia wyjaśnił, że zgodnie z przepisami art. 477⁹ § 1 i n. kpc, odwołania od decyzji organów rentowych wnoszą się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Pismo Dyrektora WBE z dnia 7.02.2011 r. (k 8 a. s.) nie jest decyzją, tylko pismem wyjaśniającym - odpowiedzią na pismo wnioskodawcy z dnia 24.01.2011 r. Ta korespondencja nie ma formy decyzji, nie zawiera też m.in. pouczenia o sposobie i terminie zaskarżenia, zatem - jak każda korespondencja urzędowa bez formy decyzji, czy orzeczenia - jest niezaskarżalna. Sąd rozpoznaje odwołania od decyzji w sposób określony w art. 477¹⁴ lub 477¹³ kpc. Jeśli decyzja nie zapadła, to nie ma przedmiotu zaskarżenia odwołaniem i odwołanie musi być odrzucone, jako bezprzedmiotowe. Z powyższych względów Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Wnioskodawca wniósł także odwołanie od decyzji z dnia 7.03.2011 r., którą Dyrektor WBE dokonał waloryzacji emerytury wojskowej wnioskodawcy ustalając, że od dnia 1.03.2011 r. podstawa wymiaru świadczenia wynosić będzie 4.468,60 zł, a świadczenie do wypłaty – 2.752,82 zł, w odwołaniu tym wnioskodawca zarzucił, że nie wskazuje ona grupy uposażenia wnioskodawcy ani wysługi lat, ani także dodatków o charakterze stałym.

Sąd zaznaczył, że treść decyzji organu rentowego wyznacza zakres możliwości jej zaskarżenia. Jeśli żadnych zarzutów wnioskodawca ostatecznie nie stawia sposobowi waloryzacji jego świadczenia, co wyraźnie oświadczył na rozprawie (bo o prawidłowości waloryzacji jego świadczenia od 1.01.1999 r. metodą cenową prawomocnie orzeczono w procesie IX U 571/09), to pozostałych roszczeń wnioskodawcy zgłoszonych w niniejszym procesie nie można odnieść do treści zaskarżonej decyzji waloryzacyjnej, są one względem tej decyzji bezzasadne.

Zarzut, że decyzja nie wskazuje grupy uposażenia wnioskodawcy ani wysługi lat, ani także dodatków o charakterze stałym, jest chybiony. Te elementy zawierają decyzje o przyznaniu świadczenia emerytalno-rentowego. Żadnej z decyzji o przyznaniu mu świadczenia, w których elementy te wymieniono, wnioskodawca nie skarżył. Dokładne wskazanie sposobu i składników obliczenia świadczenia konieczne jest wyłącznie w decyzjach o przyznaniu prawa do świadczenia emerytalno-rentowego. Żadna z decyzji waloryzacyjnych nie wymienia już grupy uposażenia wnioskodawcy, jego wysługi lat i dodatków stałych, co zrozumiałe te decyzje mają zupełnie inny cel, mają zorientować, jak na skutek waloryzacji zmieni się wysokość świadczenia przyznanego już wcześniej inną szczegółową decyzją.

Jeśli sporna decyzja dotyczy wyłącznie podwyższenia świadczenia wnioskodawcy od dnia 1.03.2011 r. w stosunku do świadczenia waloryzowanego poprzednio, to żądanie wnioskodawcy, by na skutek odwołania od tej decyzji - pozwany ustalił mu podstawę wymiaru świadczenia według zasad obowiązujących od 1.07.2004 r., konkretnie według grupy zaszerogowania G - 14 A; ściśle wskazywał przepisy, na których opiera swoje decyzje oraz wypłacił przeliczone świadczenie wraz z odsetkami, nie ma żadnego związku z treścią tej decyzji. Z tego też względu Sąd Okręgowy wskazał, że takiego żądania nie można uwzględnić w niniejszym procesie, dlatego odwołanie wnioskodawcy należy oddalić.

Oddalenie odwołania od decyzji WBE z dnia 13.01.2009 r., którą odmówiono wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości jego świadczeń emerytalnych wypłaconych po 1.01.1999 r. wraz z odsetkami i stwierdzenie nieważności decyzji wydanych po 1.01.1999 r. praktycznie aż po dzień 14.05.2009 r., załatwia roszczenie wnioskodawcy powtórzone w tym procesie. Na gruncie tamtej decyzji stanowiącej przedmiot sporu sygn. akt IX U 571/09 można było takie żądanie rozpoznać i zostało ono prawomocnie dwuinstancyjnie oddalone. Zgłoszone ponownie w tym procesie - przy okazji decyzji, która problemu nie dotyczy - należy oddalić jako bezpodstawne, niezwiązane z materią decyzji. Gdyby nawet przyjąć inaczej, to mogłoby być co najwyżej odrzucone, bowiem za okres: 1.07.2004 r. - 14.05.2009 r. orzeczono już o nim prawomocnie - art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd podkreślił i wyjaśnił, że gdyby nawet, wbrew wszystkim zasadom procedowania przytoczonym powyżej, zając się roszczeniem wnioskodawcy o zmianę podstawy wymiaru jego świadczenia przyznanego mu w 1995 r., to i tak okazałoby się ono bezzasadne, albowiem zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. nr 8 poz. 66 ze zm., ostatnio nowelizowanym w 2002 r., który nie doznał zmiany od 1.07.2004 r.), osobom, którym w dniu wejścia w życie ustawy, czyli 26.02.1994 r., przysługują emerytury i renty na podstawie przepisów dotychczasowych, wysokość tych świadczeń ustala się na nowo z urzędu według zasad określonych w ustawie.

Zmiana wojskowej ustawy emerytalnej z dnia 10 grudnia 1993 r. obowiązująca od 1.07.2004 r. (ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 03.166.1609), w zakresie art. 3 pkt 8 ust. 1 i art. 160 pkt 1 wyraźnie i jednoznacznie dotyczy żołnierzy zawodowych w służbie czynnej (por. art. 170 ust. 3 i 4 ustawy), którzy płacąc składki ubezpieczeniowe zapewniają sobie świadczenia na przyszłość opisane zmianą ustawy. Przepisy te stosuje się również do żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., jeżeli po zwolnieniu ze służby, pomimo spełnienia warunków do nabycia prawa do emerytury wojskowej, zgłosił wniosek o przyznanie emerytury z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Takiego wniosku wnioskodawca nie zgłosił, nie należy do kręgu osób objętych zmianą, jego prawo i wysokość świadczenia ustalono na

podstawie przepisów obowiązujących w dniu 8.09.1995 r., a w dniu wejścia w życie ustawy (1 października 2003 r.) był emerytem wojskowym.

Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja waloryzacyjna jest prawidłowa i zgodna z prawem.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca zaskarżając wyrok w pkt. I i II i zarzucając mu między innymi naruszenie art. 53 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. 2004 r. Nr 8 poz. 66 ze zm.). Skarżący nie zgodził się także z argumentacją Sądu Okręgowego przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, negując prawidłowość dotychczasowych decyzji organu rentowego określających wysokość emerytury. Wnioskodawca w obszernej apelacji wskazywał na poszczególne akty prawne, mające w jego ocenie zastosowanie w niniejszej sprawie i wywodził, że Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu nie wziął pod uwagę zarówno szczególnego charakteru emerytury wojskowej, jak również zastosował niewłaściwe przepisy prawa.

Wobec tak przedstawionych zarzutów apelujący wniósł o przeliczenie emerytury zgodnie z przedstawioną przez niego koncepcją, tj. według grupy zaszerogowania obowiązującej od dnia 1 lipca 2009 r., zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 3 ppkt a w/w ustawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie należyte postępowanie dowodowe, wyprowadził trafne wnioski, zastosował właściwe przepisy prawa i wydał prawidłowe rozstrzygnięcie.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ten, w sposób szczegółowy wyjaśnił, z jakich przyczyn odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie, wskazując jednocześnie na podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, wydane orzeczenie, jak również w pełnym zakresie popiera i przyjmuje za własną argumentację przedstawioną, w sposób kompleksowy, w uzasadnieniu wyroku.

Wnioskodawca w apelacji po raz kolejny domagał się uwzględnienia odwołania od pisma Dyrektora WBE z dnia 7.02.2011 r., które nie stanowiło decyzji w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Pomimo wyjaśnień Sądu Okręgowego, w których wskazał on wprost, że odwołania do Sądu przysługuje wyłącznie od decyzji organów rentowych (zgodnie z przepisami art. 477⁹ § 1 i n. k.p.c.). Sąd Okręgowy wypowiedział się trafnie, że korespondencja Dyrektora WBE, nie ma formy decyzji, nie zawiera też m.in. pouczenia o sposobie i terminie zaskarżenia, zatem - jak każda korespondencja urzędowa bez formy decyzji, czy orzeczenia - jest niezaskarżalna, a tym samym odwołanie od nieistniejącej decyzji podlega odrzuceniu. Tak też Sąd I instancji orzekł w pkt. I wyroku i raz jeszcze Sąd Apelacyjny stwierdza, że rozstrzygnięcie to jest prawidłowe.

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji, w których wnioskodawca w dalszym ciągu kwestionuje poprawność wydanych przez organ rentowy decyzji, w zakresie ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy, uposażenia zasadniczego i dodatków, Sąd Apelacyjny stwierdza, że zasady ustalania wysokości świadczeń, jak i przeprowadzania ich waloryzacji, zostały już szczegółowo wyjaśnione wnioskodawcy, zarówno w niniejszym procesie, jak i w postępowaniu o sygn. akt IX U 571/09, zakończonym dwuinstancyjnie prawomocnymi wyrokami. Z tego też względu Sąd Apelacyjny raz jeszcze wskazując na treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji i przedstawioną w nim argumentację, stwierdza, że zarzuty podniesione przez wnioskodawcę w apelacji są całkowicie chybione, pozbawione jakichkolwiek podstaw prawnych. Wnioskodawca przeszedł na emeryturę w sierpniu 1995 r., nie dotyczy go zatem ustalenie z urzędu na nowo wysokości świadczeń, bowiem w dniu wejścia w życie tego przepisu (26.02.1994 r.) nie przysługiwała mu emerytura na podstawie przepisów dotychczasowych. Także regulacje zawarte w rozporządzeniu MON z dnia 22.03.2004 r. wydanego na podstawie art. 78 ust 4 ustawy z dnia 11.09. 2003 r. o służbie wojskowej

żołnierzy zawodowych (Dz. U. nr 179, poz. 1750 - akt już archiwalny), na podstawie którego zaczęły obowiązywać nowe stawki uposażenia żołnierzy odnosiły się do żołnierzy w służbie czynnej, a nie do emerytów wojskowych. Wnioskodawca w chwili wejścia w życie nowych przepisów, jak ustalił Sąd Okręgowy, był już od 9 lat emerytowanym majorem po 29 latach służby z grupą U - 20 z decyzji z 1995 r. Świadczenie wnioskodawcy podlega waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych przez ustawę z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności w oparciu o art. 159 pkt 1 ustawy, który zmienił art. 6 ust. 1 wojskowej ustawy emerytalnej i nakazał przeprowadzenie waloryzacji metodą cenową, a nie tzw. metodą uposażeniową.

Wprawdzie ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, uchyliła przepisy dotyczące ubezpieczenia społecznego m.in. żołnierzy, jednak nie zmieniła ona brzmienia przepisu art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy. Oznacza to tym samym, że świadczenie emerytalne wnioskodawcy nadal podlega waloryzacji cenowej.

Wbrew przekonaniu wnioskodawcy, w niniejszej sprawie nie zaszły żadne nowe okoliczności mogące stanowić podstawę do zmiany w zakresie ustalenia wysokości świadczenia, czy też zasad waloryzowania świadczenia emerytalnego.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia roszczeń wnioskodawcy. Dlatego też Sąd Apelacyjny podziela w pełni argumentację faktyczną i prawną zaskarżonego wyroku i nie znajduje podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy.

Wobec powyższego stanu sprawy, apelacja wnioskodawcy, na mocy art. 385 kpc, podlega oddaleniu.